

Arrest

nr. 248 200 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 november 2005 dient de verzoeker een verblijfsaanvraag in op grond van de artikelen 10, § 1, vierde lid, en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 december 2006 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) geweigerd.

1.2. Op 12 juni 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 februari 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en op 25 oktober 2012 wordt zij uiteindelijk ongegrond verklaard. Op 18 maart 2013, bij arrest nr. 99 047, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen de beslissing van 25 oktober 2012 ingestelde beroep.

1.3. Op 19 november 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 24 mei 2013 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Op 6 februari 2014, bij arrest nr. 118 428, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4. Op 24 mei 2013 en 13 juni 2014 wordt ten aanzien van de verzoeker telkens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.5. Op 29 mei 2019 wordt ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar genomen.

1.6. Op 16 september 2019 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing werd echter vernietigd bij 's Raads arrest nr. 235 289 van 17 april 2020.

1.7. Op 7 mei 2020 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing omtrent de medische verblijfsaanvraag van 16 september 2019. De aanvraag wordt opnieuw ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 248 199 van 26 januari 2021.

1.8. Op 7 mei 2020 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 juli 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“De heer

Naam + voornaam: T., P. N.

geboortedatum: (...) 1966

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 7 juli 2020, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 en artikel 7 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. ”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.3. Volgens artikel 7 van het Vreemdelingenwet beschikken de minister of zijn gemachtigde aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 3 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: ‘Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. ’

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat "ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

II.1.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de ongegrondheidsbeslissing ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 7 mei 2020 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

II.1.5. Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch over het hoger belang van de minderjarige kinderen, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij (Cfr. ongegronde 9ter).

Het feit dat verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, zonder daarbij rekening te houden met de gezondheidstoestand, schendt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

II.1.6. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, artikel 7 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden."

In een tweede middel voert de verzoeker, subsidiair, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing voor haar medische regularisatie dd. 7 juli 2020. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 4 augustus 2020 reeds geargumenteed dat de weigering van de aanvraag tot medische regularisatie in feite een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Mutatis mutandis kan gesteld worden dat een repatriëring van verzoekende partij naar haar land van herkomst, op grond van de thans bestreden beslissing, tevens een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.

Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

II.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft een ongegrondheidsbeslissing gekregen dd. 7 juli 2020.

Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de ongegrondheidsbeslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan kan verzoekende partij verblijfsrecht verkrijgen op basis van haar medische regularisatie en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer en kan het verzoekende partij mogelijk zelfs een nadeel opleveren bij een eventuele nationaliteitsverklaring in de toekomst.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel."

Gelet op hun verknochtheid, worden de beide middelen samen beoordeeld.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt in dit kader een individueel onderzoek noodzakelijk. Waar de verzoeker evenwel laat uitschijnen dat in de bestreden akte zelve motieven dienden te worden opgenomen aangaande zijn gezondheidstoestand, kan de Raad de verzoeker niet volgen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet behelst op zich immers geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er met name enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar dit reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te geven. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, bij het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die hij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze dient te motiveren in de akte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat *in casu* blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen die relevant zijn in de voorliggende zaak. De verzoeker diende immers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen en in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat op dezelfde datum als deze van het bestreden bevel en door dezelfde gemachtigde ook een beslissing werd genomen over deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen en dat deze aanvraag ongegrond werd verklaard. De verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, die het beroep bij arrest nr. 248 199 van 26 januari 2021 verwierp. In deze ongegrondheidsbeslissing wordt verwezen naar een medisch advies van 7 mei 2020, waarin de gezondheidssituatie van de verzoeker uitgebreid wordt onderzocht. Dit medisch advies werd aan de verzoeker meegedeeld tezamen met de ongegrondheidsbeslissing en het thans bestreden bevel. De arts-adviseur stelt op grond van een uitvoerig onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de door de verzoeker benodigde medische zorgen vast dat verzoekers ziekte geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de nodige behandelingen beschikbaar zijn in Ghana en zodat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Bijgevolg zijn de motieven aangaande de medische situatie voor de verzoeker bekend en moesten deze niet in het thans bestreden bevel herhaald worden.

Verder blijkt ook uit een synthesesnota, die zich in het administratief dossier bevindt en door de gemachtigde werd opgesteld op 23 april 2020, dat voor het treffen van het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten ook rekening werd gehouden met de andere elementen voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind. De verzoeker brengt echter geen enkel concreet element inzake het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind naar voor dat zou nopen tot een uitdrukkelijke motivering en nog minder maakt hij aannemelijk dat enig relevant gegeven terzake ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde met de gezondheidsproblemen van de verzoeker op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden, maar heeft geoordeeld dat deze een verwijdering naar zijn herkomstland niet in de weg staan. De verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nr. 112 609 waarbij een ongegrondheidsbeslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen werd vernietigd en de Raad bijgevolg vaststelde dat, omwille van het recht op een attest van immatriculatie, het bevel, omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, moest worden vernietigd nu dit bevel moest worden geacht ingetrokken te zijn. Vooreerst heeft de Raad *in casu* de ongegrondheidsbeslissing van 7 mei 2020 niet vernietigd, en bijkomend dient te worden opgemerkt dat bij wet van 24 februari 2017 artikel 1/3 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet. Voornoemd artikel bepaalt dat indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terughrijving enkel wordt opgeschort. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

Waar de verzoeker nog wijst op artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekers betoog ter zake zich beperkt tot de verwijzing naar zijn aanvraag om medische regularisatie. Het volstaat dus naar bovenstaande vaststellingen te verwijzen inzake de ongegrondverklaring van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Voor het overige kan nog worden opgemerkt dat de verzoeker niet verder komt dan het bijzonder vage betoog dat uit de medische verblijfsaanvraag blijkt dat hij ernstig ziek is en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat er aldaar geen adequate behandeling voorhanden is en dat een uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen zijn, een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling kan uitmaken. Nog los van de vaststelling dat verzoekers beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing van 7 mei 2020 werd verworpen zodat de beoordeling van de arts-adviseur definitief is, wijst de Raad erop dat een verzoekende partij een begin van bewijs dient te leveren om een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor een verboden behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, volstaat op zich niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De gevreesde behandeling moet bovendien een minimum niveau van hardheid te bereiken vooraleer deze valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met zijn vage betoog en met de loutere ontkenning van de concrete vaststellingen van de arts-adviseur in het kader van de recente medische verblijfsaanvraag, toont de verzoeker niet concreet aan dat de afgifte van het thans bestreden bevel hem dreigt bloot te stellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De verzoeker betwist niet dat hij zich op het Belgische grondgebied ophoudt zonder in bezit te zijn van een geldig visum. In toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en bij gebrek aan meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, diende de gemachtigde dan ook over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder blijkt uit hetgeen voorafgaat dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel de medische situatie van de verzoeker in ogenschouw heeft genomen en dat hij op grond van het medisch advies van de arts-adviseur van 7 mei 2020 heeft vastgesteld dat de verzoeker wel degelijk terug kan naar het herkomstland alwaar hij de benodigde medische zorgen/medicatie kan verkrijgen. Tevens werd rekening gehouden met het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind. Er blijkt derhalve niet dat de gemachtigde enig relevant gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker toont zulks met zijn vage en overwegend rechtstheoretische betoog ook niet aan. Evenmin blijkt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die niet correct heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan niet in alle redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van 74/13 van diezelfde wet, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

De beide middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE